

Tudósítás Homokországból

Lassan másfél évtizede, hogy először jártam Lakitelken, vagy ahogyan arrafelé nevezik, kicsit kesernyésen magukat a helybeliek, „homokországbán”.

Akkoriban hallatott először magáról ez a holt-Tisza mellett fekvő település, amelyik a Duna-Tisza-közi tájegység fővárosának, Kecskemétnek „tanyájaként” kezdett működni. A nagyhatárú Kecskemét, mint városgazda, itt a homokon szőlő- és gyümölcsgazdálkodásba kezdett. Olyan vidéken, ahol az egyetlen esemény eladdig a bárányfelhők szakadatlan kergetőzése volt az égen, körös-körül, amerre a szem ellátott.

A földosztás felpozícionálta ennek az országrésznek a kismembereit: 650 nincstelen homoki napszámos, akik Kecskemét városának „szolgálatában” birkóztak, a homokból elővarázsolt virágzó szőlőtőkékkel, roskadozó ágú gyümölcsfákkal, önálló életet kezdhettek a háromezer holdnyi kiosztott földterületen. Majd megalakult a *Szikra* termelőcsoport, kialakult a *Szikra* állami gazdaság. 1950-re felépült a tanácsháza, ez időtől nevezhették Lakitelket önálló községnek.

– 1954-ben lett villanyunk, 1956-ban épült meg első vízművünk, és van már vagy két évtizede annak, hogy a holt-Tisza mellett, a természetvédelmi területnek számító Tőserdőn gyógyvizet találtak, azóta messze vidékeken túl üdülőhelynek számítunk, az ezer fölötti kisebb-nagyobb hétvégi házzal, pihenő-nyaralóval... – mondja Tarné Bodor Mária, a termelőségvetkezet párttitkára, a nagyközségi népfront elnökségének tagja, aki a gyes-en lévő népfronttitkár nevében is nyilatkozik. – Harmadik esztendeje a gázt is bekötötték hozzánk. Azóta folyamatosan, ki-ki anyagi ereje, tehetsége szerint áll át erre a háztartásában a városiasodást jelentő szolgáltatásra.

Az első lakiteleki látogatás alkalmából Homokországnak, mint a *kultúra várának* arculatával ismerkedtem. A helyi művelődő közösségnek számító asszonykórus, a *Pávákör* tagjai abból az alkalomból, hogy elnyerték az *országosan minősített kórus* cím után az *Ezüst oklevelet*, ünnepi műsort adtak a művelődési otthonban. Ezután a *Szikra* termelőségvetkezet – amelynek dolgozói a „Pávások”, az asszonykórus tagjai – férjikkel együtt vacsorán látta vendégül a „kultúra munkásait”, ahol kacsapecsenye, homoki bor, szőlő szőlő, csengő barack került a fehér abrosszal terített asztalokra.

– Hat éve már, hogy rendszeresen összejövünk – mondotta az azóta nyugalomba vonult Lengyel Pálné, a nőbizottság vezetője, a népfront alelnöke. – Nemcsak énekelní, de szellemi horizontunk tágítása céljából. Minden télen tartunk 10–12 előadást, magyar irodalmunk nevezetes eseményeiből. Kezdtük a Halotti beszéddel, a legrégibb magyar nyelvemlékekkel. Végeztük József Attilával, akinek verseit az iskolában különös gonddal tanulták az asszonykórus gyerekei. És mivel nem vagyunk idecövekelve, megnéztük a helyszínen a Tihanyi Apátság alapítólevelét a Pannonhalmi Apátság könyvtárában. Mikszáth nyomában elbarangoltunk Palócországba, József Attila emlékére a Ferencvárosban kerestük, egy budapesti színházlátogatással egybekötve. De eljutottunk Lengyelországba, Ausztriába, Észak-Olaszországba...